

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Arquebisbe electe de Sevilla i
Administrador diocesà de Terrassa

Testimonis de la veritat

En la solemnitat de l'Ascensió del Senyor, celebrem com cada any la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, enguany amb el lema «Vine i ho veuràs (Jn 1,46). Comunicar trobant les persones on són i com són». En el seu missatge, el papa Francesc subratlla que el fet de «venir i veure» és el mètode més senzill i directe per a conèixer una realitat i, per descomptat, el més fiable. És la forma de comprovar l'anunci que s'ha rebut, de verificar-lo perquè per conèixer de veritat cal trobar, cal interactuar i permetre que aquell que tinc davant em pugui parlar, cal deixar que el seu testimoni m'arribi.

Ens cal agrair la valentia i el compromís de tants professionals de la comunicació que sovint treballen arriscant la vida, fins i tot arribant a perdre-la, com ha succeït fa poc als periodistes espanyols David Beriain i Roberto Fraile, que varen morir assassinats en un atac terrorista a Burkina Faso. Actualment gràcies a les denúncies d'aquests professionals podem tenir informació sobre moltes guerres oblidades a diferents llocs del món, sobre la persecució de minories, sobre les injustícies que es cometent contra els més pobres o sobre els abusos que es cometent contra la creació. Són veus valentes i lliures, imprescindibles en la societat actual.

La xarxa també multiplica la capacitat d'explicar i de compartir, amb les seves innumbrables possibilitats, i en temps real, amb un flux continu d'imatges i testimonis. La tecnologia digital ofereix la possibilitat d'una informació de primera mà, que a vegades resulta molt útil, sobretot

en certes emergències en les que les primeres notícies arriben a través del web. Esdevé un bon instrument, que ens fa responsables com a usuaris i també com a generadors de continguts. De fet, tots podem convertir-nos en comunicadors d'esdeveniments que segurament els grans mitjans tradicionals de comunicació passarien per alt; també podem contribuir aportant continguts, donant a conèixer petites històries de la vida diària amb un enfocament positiu i esperançat, compartint testimonis i, en definitiva, ajudar a millorar les coses.

Ara bé, com més grans són les possibilitats de comunicació, també ho són les

de manipulació. També s'ha tornat evidents els riscos d'una comunicació social sense control. S'ha descobert com les notícies i les imatges són fàcilment manipulables, per diferents motius: a vegades per simple narcisisme, a vegades amb la intenció de fer mal a persones o institucions. Per això és imprescindible fer una crida a la consciència i un exercici de discerniment i de responsabilitat, tant en difondre continguts com quan se'n reben. Tots som responsables de les informacions que proporcionem i del control que hem d'exercir sobre les notícies falses que s'han de desemmascarar. Tots hem de ser, en definitiva, testimonis de la veritat.

En aquest temps de pandèmia hem comprovat la importància i la força que té la relació directa, en persona. És veritat que no hem deixat de reunir-nos, però hem constatat que no és el mateix una reunió presencial que una reunió

telemàtica, perquè res no pot substituir del tot el fet de veure l'altre en persona. Perquè en realitat, no es comunica només amb les paraules, sinó també amb el llenguatge corporal, amb els ulls, amb el to de veu, amb els gestos. L'atracció que exercia Jesús en els qui es trobaven amb ell no depenia tan sols del contingut de la seva predicació, que sens dubte era sublim, sinó també de la seva mirada, dels seus gestos, de les seves pauses, dels seus silencis. En definitiva, la gran troballa, la gran notícia que val la pena comunicar és l'amor de Déu manifestat en Crist. Primer cal experimentar aquest encontre amb ell, i després comunicar-ho als altres per tal que vinguin i ho vegin.

ENTREVISTA

El valor del Folk

PAU VALLS

El programa de Montserrat Ràdio (www.abadiamontserrat.cat/radio) *Pelegrins de les ones* ha arribat al número 250. Durant més de quatre temporades, cada dijous, a les 21.30 h, el seu director i presentador, el germà Pau Valls, monjo de Montserrat, ha procurat «commoure» els oients a través de les més de 2.000 cançons de més de 300 intèrprets de música Folk, «que de ben segur ens han arribat a remoure l'esperit», afirma.

Què té el Folk, que remou les aigües fondes de l'esperit?

El Folk mou perquè commou. Folk vol dir popular, una música que surt de l'esperit més íntim del poble, de la gent, que emociona, que impacta... Per això el Folk, a diferència d'altres estils, pot arribar a moure, a mobilitzar, des de la commoció. L'exemple perfecte d'això és el *Gospel*, que removia l'esperit dels esclaus de les plantacions del sud dels EUA, i que avui encara manté la seva mobilització a través del *Black Lives Matter*.

En el programa s'ha passat de la metàfora evangèlica del Folk a l'especialització en conceptes artístics i d'influència històrica i social.

Cert. Hi ha hagut una evolució: hem passat de la idea de 12 programes, seguint la metàfora evangèlica dels 12 apòstols, a una major aproximació especialitzada musicalment que ens ha apropat a d'altres públics. Potser ens hem especialitzat, tot enriquint-nos musicalment, sense deixar la nostra sempre present dimensió evangèlica, ni repenjar-nos en la nostàlgia, perquè aquesta regalima espurnes d'esperança.

El programa té una dimensió evangèlica?

Qualsevol cosa que fa un cristià ho fa a major glòria de Déu, que vol que tots ens salvem. Tots pelegrinem —d'aquí el títol del programa— i entenem que el pelegrinatge mai acaba si no és en la consolidació del Regne de Déu. Tot i que l'acompanyament pot ser de grup, el pelegrinatge, el camí sempre és personal. Però el pelegrinatge convida a compartir amb tothom.

Oscar Bardají i Martin

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Entre els dits entrelaçats

Havia mort el pare d'uns alumnes, quan jo treballava a l'escola, fa ja una colla d'anys. Hi hem mantingut l'amistat en el temps. Vaig anar al tanatori, perquè no podia oficiar el respons de comiat. Ho va fer un company. Després de les salutacions i condols, m'acompanyaren davant el fèretre on reposaven les despulles del pare. La imatge d'aquell cos, inert, em desvetllà records del temps de docència escolar: les reunions de pares a l'escola i al centre d'esplai, les converses sobre els fills, les eucarísties del dissabte... Amb la seva esposa, havien participat activament en tants d'aquells moments! Era un home de fe sòlida, treballada, viscuda i compromesa. Els fills prou que ho sabien i, per això, en els dits entrelaçats de les seves mans sense vida, hi descansava una senzilla creu de fusta, testimoni de la fe que havia donat sentit a la seva vida. Només era una creu de fusta i, alhora, un signe definitori d'una vida.

L'espòs, el pare, era ara en mans de Déu. Els qui el ploraven i el trobaven a faltar ho sabien: la creu a les mans també significava aquesta esperança. «Per això té el poder de salvar definitivament els qui per

ell s'acosten a Déu, ja que viu per sempre intercedint a favor d'ells» (*He* 7,25). La seva misericòrdia l'embolcallava, ho sabia i hi confiava, com ho saben tots els qui, a més de creure en Déu, saben que Déu els estima, que són objecte del seu amor. «Ell transformarà el nostre pobre cos i el configurarà al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa amb què ell sotmetrà a si mateix tot l'univers» (*Fl* 3,21).

La creu que agafaven les mans, la creu de Jesús, era i és signe de redempció de xacres i misèries de la humanitat sofrent. De les pròpies limitacions, de les infidelitats i del pecat personal, i dels pecats socials, sovint per omissió o per complicitat. «Així es va complir allò que havia anunciat el profeta Isaïes: Ell va portar les nostres febleses i prengué damunt seu les nostres malalties» (*Mt* 8,17). També la creu era i és signe de perseverança, malgrat les tribulacions; de constància en el bé; de solidaritat amb els crucificats de la terra. «Enfortint els deixebles [...] deien: Ens cal passar per moltes tribulacions per a entrar al Regne de Déu» (*Ac* 14, 22). La creu que era i és. La creu entre els dits entrelaçats.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Abrir la ventana al horizonte

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Es Jesús, sí. «Jesús es quien nos abre las ventanas al horizonte». Con su vida, muerte y resurrección, con su ascensión, Él nos muestra el camino y nos prepara el lugar. Allí está nuestro verdadero horizonte.

En un encuentro con estudiantes de unas escuelas de jesuitas, el Papa les invitaba a «ser magnánimos, con el corazón grande, sin miedo. Apostar siempre por los grandes ideales. Pero también magnanimidad con las cosas pequeñas, con las cosas cotidianas. El corazón amplio, el corazón grande. Y esta magnanimidad es importante encontrarla con Jesús, en la contemplación de Jesús. Jesús es quien nos abre las ventanas al horizonte».

Seamos sus testigos, con Jesús pobre y sufriente, y también, glorioso y

resucitado; en Él encontramos la razón de la esperanza. En las dificultades de nuestro hoy, construyamos allí donde nos encontremos, vayamos adelante con la confianza puesta en el Señor. Él todo lo puede.

Nuestra vida, como la de nuestra Madre María, ha de ser un canto al amor a Dios y a los hermanos. A Ella le pedimos que nos ayude a crecer humanamente y en la fe, a vivir con responsabilidad, a ir siempre más allá; que nos dé fuerza para afrontar y superar los problemas, para estar abiertos a la vida y darsiempre frutos de bondad, frutos de alegría, frutos de esperanza, para no perder nunca la esperanza, para abrir la ventana al horizonte siguiendo a su Hijo Jesús.

Lectures de la missa diària i santoral

17. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / Sl 67 / Jn 16,29-33]. Sant Pasqual Bailon (1540-1592), rel. franciscà mort a Vila-real, patró d'associacions i congressos eucarístics. Santa Restituta, vg.

18. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / Sl 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr.; sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Felix de Cantalici, rel. caputxi; santa Rafaela-Maria Porras, rel. fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimecres [Ac 20,28-38 / Sl 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombrèn (Ripollès), fund. Dominiques de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dijous [Ac 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jn 17,20-26]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Divendres [Ac 25,13-21 / Sl 102 / Jn 21,15-19]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Dissabte [Ac 28,16-20.30-31 / Sl 10 / Jn 21,20-25]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càssia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,1-11 / Sl 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 15,26-27;16, 12-15)]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

COMENTARI

Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra».

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel».

Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

(Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 4,1-13)

Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(Hch 1,1-11)

En mi primer libro, Teófilo, escribí de todo lo que Jesús hizo y enseñó desde el comienzo hasta el día en que fue llevado al cielo, después de haber dado instrucciones a los apóstoles que había escogido, movido por el Espíritu Santo. Se les presentó él mismo después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, apareciéndoseles durante cuarenta días y hablándoles del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les ordenó que no se alejaran de Jerusalén, sino: «aguardad que se cumpla la promesa del Padre, de la que me habéis oído hablar, porque Juan bautizó con agua, pero vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo dentro de no muchos días». Los que se habían reunido, le preguntaron, diciendo: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino a Israel?». Les dijo: «No os toca a vosotros conocer los tiempos o momentos que el Padre ha establecido con su propia autoridad; en cambio, recibiréis la fuerza del Espíritu Santo que va a venir sobre vosotros y seréis mis testigos en Jerusalén, en toda Judea y Samaria y "hasta el confín de la tierra"». Dicho esto, a la vista de ellos, fue elevado al cielo, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Cuando miraban fijos al cielo, mientras él se iba marchando, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha sido tomado de entre vosotros y llevado al cielo, volverá como lo habéis visto marcharse al cielo».

Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor altísimo es terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad; / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios

(Ef 1,17-23)

Hermanos:

El Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os dé espíritu de sabiduría y revelación para conocerlo, e ilumine los ojos de vuestro corazón para que comprendáis cuál es la esperanza a la que os llama, cuál la riqueza de gloria que da en herencia a los santos, y cuál la extraordinaria grandeza de su poder en favor de nosotros, los creyentes, según la eficacia de su fuerza poderosa, que desplegó en Cristo, resucitándolo de entre los muertos y sentándolo a su derecha en el cielo, por encima de todo principado, poder, fuerza y dominación, y por encima de todo nombre conocido, no solo en este mundo, sino en el futuro. Y «todo lo puso bajo sus pies», y lo dio a la Iglesia, como Cabeza, sobre todo. Ella es su cuerpo, plenitud del que llena todo en todos.

(La 2ª lectura de hoy también puede ser Ef 4,1-13)

Conclusión del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y sea bautizado se salvará; el que no crea será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos». Después de hablarles, el Señor Jesús fue llevado al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a predicar por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

«Jesús fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

«Pujo al meu Pare que és el vostre Pare, i al meu Déu que és el vostre Déu» (Jn 20), va dir Jesús a Maria Magdalena el matí de Pasqua. I avui es compleix aquesta paraula del Ressuscitat. Avui celebrem el misteri de la Resurrecció des d'una nova òptica: el Ressuscitat comparteix la glòria del Pare, ja que està plenament amb ell, sense abandonar però els seus, que restem encara al món.

L'Ascensió, a més, suposa el contrapunt a la festa de Nadal. Si aleshores celebràvem que Déu s'ha abaixat per compartir la nostra condició humana, encarnant-se en el si de Maria i naixent a Betlem, iniciant així la seva vida humana temporal, en la festa d'avui, en canvi, celebrem que Jesús de Natzaret, fet home com nosaltres i mort per la nostra causa, ha estat ressuscitat per Déu i elevat a la seva mateixa glòria eterna en el cel.

En Jesús de Natzaret, Déu s'ha abaixat i ha compartit la nostra condició humana; però també en ell, la humanitat comparteix la seva condició divina, des del moment que Déu l'ha exalçat sobre totes les coses. «He sortit del Pare i he vingut al món —diu Jesús a l'Evangeli de Joan—, ara deixo el món i me'n torno al Pare» (Jn 16,28).

La festa de l'Ascensió no és sinó la primera part d'un misteri que completarem a la fi de l'any, en el temps d'Advent: «Aquell que heu vist pujar al cel, tornarà», diu l'àngel als deixebles (Ac 1). Jesús va sembrar la llavor del Regne de Déu en el nostre món; però la llavor ha de créixer, multiplicar-se i collir-se: per això tornarà, des de la glòria del Pare, per dur a plenitud el que ara és només una senzill llavor que comença a germinar.

L'Ascensió i l'Advent es complementen. Jesús, en completar la seva obra humana, mort i ressuscitat, va acabar la seva presència física i terrenal entre nosaltres, tot iniciant una nova forma de presència: la presència divina de Jesucrist en el món; una presència que, amb el do de l'Esperit Sant, perdura encara entre nosaltres, mentre esperem el ple compliment de les seves promeses: la manifestació glorirosa del nostre Salvador. L'Ascensió ens impulsa a l'espera del seu retorn gloriós (l'Advent).

Però, a més, en la seva Ascensió, el Ressuscitat ens ha confiat també una tasca a nosaltres: la de continuar la seva missió en el món. Ell es fa present i visible al món a través de les nostres mans, de la nostra boca, dels nostres ulls i del nostre cor; així continua obrant i anunciant l'arribada del Regne de Déu. Tal com Déu, al setè dia, va confiar a la humanitat la cura de la creació, Crist gloriós, al quarantè dia, ha confiat a les comunitats cristianes la cura i la transmissió de la Bona Nova de la salvació.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Aquest diumenge 16, a les 18 h. Confirmacions de la parròquia del Sant Esperit de Terrassa a la Catedral.

Dimecres 19, a les 12 h. Consell Diocesà de Càritas.

Divendres 21, a les 20.30 h. Escola de Pregària per a Joves a la parròquia de St. Pere Octavià a Sant Cugat del Vallès.

Diumenge 23, a les 11 h. Missa de Pentecosta a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola amb motiu de la celebració del Rocío a Catalunya.

Notícies

Confirmacions a la Garriga. El dissabte 8 de maig, Mons. Salvador Cris-

tau va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de la Garriga i confirmà un grup de 20 joves i una persona adulta.

Confirmacions a Les Fonts de Terrassa. El dissabte 8 de maig, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Les Fonts de Terrassa i confirmà 10 joves.

Confirmacions a Ullastrell. El diumenge 9 de maig, Mons. Saiz Meneses celebrà la Missa a la parròquia de Santa Maria d'Ullastrell i confirmà 6 joves.

Aplec de la Salut de Sabadell. El di- lluns 10 maig, a les 11 h, Mons Saiz Me-

neses va inaugurar les pintures restaurades de l'absis del Santuari de la Mare de Déu de la Salut. A les 11.30 h va presidir la Missa en l'Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell.

Restauració de les pintures al Santuari de la Salut.

S'han restaurat les pintures al fresc amb que el pintor sabadellenc Antoni Vila Arrufat va decorar l'absis del Santuari de la Mare de Déu de la Salut ara fa setanta-cinc anys. Representen l'Anunciació a Maria, les Noces de Canà, la Pentecosta i l'Assumpció de Maria. Un equip de sis tècnics, sota la tutela del Centre de Béns Mobles de Catalunya han procedit a la restauració.

Restauració de la imatge de la Santa Majestat de Caldes. El Centre de Restauració de la Generalitat a Valldoreix ha restaurat la imatge de la Santa Majestat que torna a estar col·locada a la Capella del Santíssim de la parrò-

quia de Santa Maria de Caldes de Montbui. És una imatge de Jesucrist a la creu, revestit amb túnica, amb una expressió de serenitat, sense dramatismes. És del segle XII i va ser destruïda —menys el cap— l'any 1936. Es va refer d'acord amb les fotografies que n'hi havia. La restauració li ha retornat els trets romànics.

Agenda

Pregària per la Unitat dels Cristians 2021. Organitzada pel Moviment Eumènic de Sabadell-Diàleg Intercreient per a demanar la fi de la pandèmia. Dissabte 22 de maig, a les 18 h, a l'Església de Crist (Comunió Anglicana) de Sabadell.

Celebració de l'Eucaristia d'acció de gràcies. L'Excm. i Rvdm. Sr. Josep Àngel Saiz Meneses, Arquebisbe electe de Sevilla i Administrador diocesà de Terrassa, celebrarà l'Eucaristia d'acció de gràcies pel seu ministeri episcopal a la diòcesi a la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa el diumenge 30 de maig de 2021, a les 18 h. Per raó de l'aforament, la celebració serà retransmesa pel canal YouTube del Bisbat.

REMAD MAR ADENTRO

Testigos de la verdad

En la solemnidad de la Ascensión del Señor, celebramos como cada año la Jornada Mundial de las Comunicaciones Sociales, este año con el lema «Ven y lo verás (Jn 1,46). Comunicar encontrando a las personas donde están y como son». En el mensaje, el papa Francisco subraya que el «venir y ver» es el método más sencillo y directo para conocer una realidad, y desde luego, el más fiable. Es la forma de comprobar el anuncio que se ha recibido, de verificarlo, porque para conocer de verdad es necesario encontrar, interactuar, permitir que aquel que tengo delante me pueda hablar, dejar que su testimonio me alcance.

Es de agradecer la valentía y el compromiso de tantos profesionales de la comunicación que a menudo trabajan corriendo grandes riesgos, incluso llegando a perder la vida, como ha sucedido recientemente a los periodistas españoles David Beriain y Roberto Fraile, que murieron asesinados en un ata-

que terrorista en Burkina Faso. Actualmente gracias a las denuncias de estos profesionales podemos tener información sobre muchas guerras olvidadas en diferentes partes del mundo, sobre la persecución de las minorías, sobre las injusticias que se cometen contra los más pobres o sobre los abusos que se perpetran contra la creación. Son voces valientes y libres, imprescindibles en la sociedad actual.

También la red multiplica la capacidad de narrar y de compartir, con sus innumerables posibilidades, y en tiempo real, con un flujo continuo de imágenes y testimonios. La tecnología digital ofrece la posibilidad de una información de primera mano, que en ocasiones resulta muy útil, sobre todo en ciertas emergencias de las cuales las primeras noticias llegan a través de la web. Es un instrumento formidable, que nos hace responsables como usuarios y como generadores de contenidos. De hecho, todos nos po-

demostramos convertir en comunicadores de sucesos que seguramente los grandes medios tradicionales de comunicación pasarían por alto; podemos contribuir también aportando contenidos, dando a conocer pequeñas historias de la vida diaria con enfoque positivo y esperanzado, compartir testimonios, en definitiva, ayudar a mejorar las cosas.

Ahora bien, cuanto más grandes son las posibilidades de comunicación, mayores son también las de manipulación. También se han vuelto evidentes los riesgos de una comunicación social carente de controles; se ha descubierto cómo las noticias y las imágenes son fáciles de manipular, por diferentes motivos: a veces por simple narcisismo, a veces con la intención de hacer daño a personas o instituciones. Por eso es imprescindible una llamada a la conciencia, y un ejercicio de discernimiento y de responsabilidad, tanto al difundir contenidos como cuando se reciben. Todos somos responsables de las informaciones que proporcionamos y del control que debemos ejercer sobre las noticias falsas, que

se deben desenmascarar. Todos hemos de ser, en definitiva, testigos de la verdad.

En este tiempo de pandemia hemos comprobado la importancia y la fuerza que tiene la relación directa, en persona. Es verdad que no hemos dejado de reunirnos, pero hemos constatado que no es lo mismo una reunión presencial que una reunión telemática, porque nada puede sustituir completamente el hecho de ver al otro en persona. Porque en realidad, no se comunica solamente con las palabras, sino con el lenguaje corporal, con los ojos, con el tono de la voz, con los gestos. La atracción que ejercía Jesús en quienes se encontraban con él no dependía solo del contenido de su predicación, que sin duda era sublime, sino también de su mirada, de sus gestos, de sus pausas, de sus silencios. En definitiva, el gran hallazgo, la gran noticia que vale la pena comunicar es el amor de Dios manifestado en Cristo. Primero es necesario experimentar ese encuentro con él, y después comunicarlo a los demás para que vengan y lo vean.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES

Arzobispo electo de Sevilla y Administrador diocesano de Terrassa